

Petra
Nagyová Džerengová

NOVÉ ZAČIATKY

MARENČIN PT

Nové začiatky

Petra Nagyová-Džerengová

NOVÉ ZAČÍATKY

MARENČIN PT

© Petra Nagyová-Džerengová, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Design © Marta Blehová, 2019
821. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0515-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0516-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0517-3 (ePub)

Filipa sa zúrivo túžila poškrabať pod parochňou. Nebolo to však také jednoduché, keďže nechcela, aby si niekto všimol, že je tu v prestrojení. Vsunula jeden prst pod okraj blondávej hrivy pri uchu a trela si ním pokožku. Veľmi to nepomáhalo. Najradšej by si celú tú parádu strhla z hlavy! Predstavila si, ako ju hádže na zem, dupe po nej a zúrivo sa škriabe, ako vtedy, keď jej dcérka doniesla zo škôlky vši a všetkých ich nakazila. Dokonca aj jej manžela. Filipa sa musela v duchu usmiať. Aký bol znechutený, keď zistil, že vši kladú aj vajíčka! Chlapi! Nič nevydržia, správal sa horšie ako dcérka, ktorá trpezlivo čakala, kým jej z vlasov vyčesávala parazita.

Spomienka na manžela jej pripomenula, že je to ON, kvôli komu sa tu teraz taká zamaskovaná krčí v dave ľudí a chystá sa presvedčiť o existencii iného „parazita“. Tak totiž jej priateľky nazývali tú slečnu po jeho boku. O niektorých parazitoch, na rozdiel od vší, ani netušíte. Nažívajú si v skevelej symbióze s vaším telom a až o pár rokov napríklad zistíte, že vám v bruchu narástla niekoľkometrová pásomnica. Tak to asi bolo aj so slečnou Neznámou, skrátene slečnou N. Vôbec o nej netušila a zostala by i naďalej v sladkej nevedomosti, ak by si ju jedného dňa nezavolali na koberček priateľky.

„Musíme ti niečo povedať,“ oznámili jej. Kolená sa jej roztriasli, už keď si oproti nim sadala. Akoby podstupovala najvýznamnejší konkurz vo svojom živote a v prípade zly-

hania mohla prísť o všetko. Andrea hneď spustila o tom, že dlho zvažovali, čo by mali ako správne priateľky urobiť, či to ignorovať, alebo konať, až dospeli k poznaniu, že jednoznačne nemôžu mlčať.

„Ste si isté? Dobre ste si to premysleli?“ zašepkala bledá Filipa.

„Absolútne,“ prikývla aj Iveta.

Z toho, ako sa tvárili, bolo jasné, že nech to je čokoľvek, nebude to vôbec príjemné. Filipa by sa najradšej niekam schovala. Nemala rada nepríjemnosti, vždy sa snažila všetkým navôkol vyhovieť, aby boli šťastní a spokojní.

„Tvoj manžel má... milenku,“ vzdychla si odovzdane Iveta.

Najprv si myslela, že zle počula. Čo to povedala? Oslovila ju ‚milánku‘? Niekedy im Iveta hovorievala ‚milánkovia moji‘...

„A?“ pokrčila plecami.

„A?“ nadvihla obočie Iveta. „Je čas, aby si konečne čelila realite.“

„Akokoľvek krutej,“ smutne poznamenala Andrea. „Musíš si zložiť ružové okuliare, už dávno nemáš šestnásť.“

A tak tu teraz sedela v decentnom šedom kostýmčeku (normálne chodila oblečená v riflích a tričku), s blond parochňou (aspoň si konečne vyskúšala, aké je to byť blondínou, veď po tom túži asi každá žena) a s kompletným mejkapom (hoci sa takmer vôbec nemaľovala). Zámerom bolo zmiať jej manžela, ak by sa tu prípadne objavil. Teda, on sa tu určite zjaví, keďže ho čakala služobná cesta do Londýna. Podstatná bola otázka, či sa tu objaví aj slečna N. Ani v jednom, ani v druhom prípade by však nebolo dobré, ak by ju niekto z nich dvoch spoznal.

Zazdalo sa jej, že pán vedľa nej na ňu zrazu čudne zazrel.

Pravdepodobne si pri škrabaní posunula parochňu. Milo sa naňho usmiala a pokúsila sa nenápadne si ju napraviť.

Okolitý dav pulzoval energiou, ľudia ťahali kufre alebo sa zohýbali pod ťarchou ruksakov, matky za sebou vliekli deti a otcovia sa snažili pôsobiť sebaisto, keď ich manželky za niečo kritizovali. Bol iba koniec apríla, no vo vzduchu visel závan leta a spolu s ním predzvesť voľna a slobody. Niekedy je možno dobré vybočiť z bežného života, Filipa však tento svoj úlet v prestrojení nepovažovala za dobré vybočenie. Skôr sa ho obávala. Niežeby pochybovala o svojom manželovi, to nie. Ale predsa... čo ak? Skontrolovala hodinky. Mal by sa zjaviť každú chvíľu. Dostať sa sem skôr ako on bolo o držku. Našťastie sa musel po čosi vrátiť do kancelárie a nechcel, aby ho hodila na letisko. Zobral si taxík, čo jej a priateľkám poskytl dostatok času na bleskovú operáciu. Sotva odišiel, prirútili sa dievčatá.

„Odkiaľ ste vedeli, že sa vráti do kancelárie?“ spýtala sa ich. Ony zareagovali tým, že si vymenili veľavravný pohľad: „Vraj uvidíš, že nie niečo, ale niekoho išiel vyzdvihnúť.“

Nahodili jej mejkap, parochňu, kostým – lodičky s vysokým opätkom odmietla, hrozilo, že by sa vyrúbala, a tak by si ju manžel určite všimol. A ona v žiadnom prípade nechcela, aby si myslel, že ho podozrieva a špehuje. To nebol jej štýl a neurobila by to ani teraz, ak by ju priateľky neboli donútili. Čiastočne to spravila aj pre to, aby získala dôkaz o jeho bezúhonnosti, ako sa tomu hovorí na súde, a konečne im tak zapchala ústa.

Už to však dávno oľutovala. Čo ak... čo ak predsa len majú pravdu? Čo by urobila potom?

O tom nemala ani potuchy, v jednom si však bola istá: nechcela o tom vedieť, ak by to aj hneď mala byť pravda.

Pán vedľa nej sa postavil a venoval jej dlhší pohľad. Neisto sa usmiala. Chce od nej niečo?

„Veľa šťastia,“ povedal iba nakoniec a odišiel. V tom momente sa cítila ešte osamelejšie. Vedela, že kdesi v dave je aj Iveta a pred letiskom stepuje Andrea (im stačilo jemné maskovanie – klobúk do čela, gumka do vlasov a slnečné okuliare), no vôbec to nepomáhalo. Zrazu si uvedomila, že netuší, ako zareaguje, keď ho naozaj zbadá. Spanikárila. Prečo jej priateľky nepovedali, čo by mala urobiť? Možno čakali, že to bude vedieť sama... Zamyslela sa: Čo by som mala spraviť, ak by som tu zbadala Róberta s nejakou slečnou? Nik, kto ju dobre poznal, nemohol od nej očakávať žiadnu konfrontačnú scénu, a už tobôž nie jej priateľky. Im určite stačilo, že jej prinesú až pod nos dôkazy o tom, že jej manžel nie je taký ideál, za akého ho považuje. A vtedy jej náhle, akoby po prvýkrát, došlo, že by sa to fakt mohlo stať. Zrazu jej prišlo fyzicky tak nevoľno, že sa skoro pogrcala. No skôr než si stihla premyslieť svoju reakciu, vynoril sa medzi ľuďmi on, jej manžel. Stuhla a prikrčila sa na lavičke. Srdce sa jej zachvelo, vyzeral skvele, stále ho milovala rovnako ako v prvý deň, ak dokonca nie viac. Napäto ho sledovala spoza novín, pridŕžajúc si ich pred tvárou. A vtedy sa vedľa neho vynorila slečna N. Slečna N. však nebola slečna Neznáma, bola to slečna Babjaková, ktorá pracovala v jednej firme s jej manželom, akurát vo vedľajšej kancelárii. Nesmierne sa jej uľavilo, až tak, že takmer vyskočila, aby im osobne zaželala obchodný úspech na služobke. Ach, tie jej bláznivé kamarátky! Netušili, že slečna N. je jeho kolegyňa, a nie žiadna milienka!

A v tej chvíli sa Róbert zastavil, objal slečnu Babjakovú, ktorá na rozdiel od nej v lodičkách zjavne chodiť vedela, okolo pásu a pobožkal ju na ústa. Okamžite zabudla na všetky

preventívne opatrenia, ktoré si opakovala: že naňho nemala upierať príliš priamy a dlhý pohľad, že ho mala pozorovať maximálne nenápadne. Šokovane zízala na ten obraz, čakala, či sa nerozplynie ako fatamorgána na púšti. Zvažovala, či náhodou nemá len očný prelud. Manželova ruka opustila slečninin pás a obaja pokračovali ďalej, akoby sa nič nestalo. Družne si vymieňali nejaké názory a slečna N., ktorú už v duchu premenovala na slečnu B., pritom výrazne gestikulovala.

Keď prechádzali okolo nej, krátko sklopila pohľad, no neodolala a obzrela sa. Tí dvaja si celkom dôverne debatili ďalej a vôbec neriešili okolie, i keď si medzi nimi nevšimla už ani náznakov ničoho fyzického. Snažila sa spracovať to, čo videla. Čo ak... čo ak išlo len o meninovú alebo narodeninovú pusú? našepkávalo jej jej optimistické ja, ktoré sa na svet pozeralo zásadne cez ružové okuliare. Znovu si pred očami prehrala tú scénu... Nemohlo to byť len náhodou? Možno ju chcel pobozkať len na líce a ona sa otočila a bozk pristála na jej perách.

„Pipa?“ začula zrazu. „Si v poriadku? Už sme sa o teba báli.“

Filipa nechápavo pozrela na svoju priateľku a pohľadom sklúzla na náramkové hodinky. To už ubehlo tolko času?!

„Posledná výzva pre pasažierov do Londýna, dostavte sa ku gejtu číslo 3, o 10 minút sa zatvára.“

Čo? To tu sedí tak dlho?!

„Pod!“, položila jej dlaň na rameno Iveta. „Andrea už išla zaplatiť parkovné.“

Mlčky sa nechala viesť krížom cez celú halu, potom strčiť do auta, všetko bez jediného slova. Jej priateľky si vymenili pohľad v spätnom zrkadle. Iveta si odkašľala.

„Pipa, pozri, urobili sme to len pre tvoje dobro.“

Pozerala na ne veľkými hnedými očami ako taká zranená

srnka, nedokázala však nič povedať. V hlave jej pritom vírilo množstvo slov, no neskladali sa do nijakej zmysluplnej vety. Celú diaľnicu do mesta premlčala a hučanie dievčat v pozadí vnímala len ako nejaký podmaz v cudzej reči. Pre moje dobro, omieľala si v hlave. Nemala by som v prvom rade vedieť ja, čo je pre mňa dobré? Najhoršie však bolo, že to sama netušila. Chcela by žiť v klamstve? Alebo sa za každú cenu dozvedieť pravdu, nech je akokoľvek bolestivá? Ešte stále však v sebe pestovala nádej, že to bola náhoda...

„Sme na mieste,“ otvorila dvere Andrea pred jej blokom, podávajúc jej ruku.

„Ja... asi by som radšej bola sama,“ konečne zo seba niečo vysúkala.

„Na to zabudni,“ pokrútila Iveta rázne hlavou.

Chcela čosi namietnuť, no vedela, že nemá šancu uniknúť im. Stále bola ako paralyzovaná, ešte tú informáciu nestrávil. Omieľala ju v ústach, len tak jazykom ohmatávala, no do mozgu ju neposunula. Najradšej by ju vyplula a zabudla na ňu, no akoby jej ju pripli zicherkou o jazyk. Keď sa v škole učili poskytovať prvú pomoc, prišlo jej morbidne pripnúť človeku pri epileptickom záchvate jazyk o líce, aby mu nezapadol a on sa nezadusil. Inštruktor však tvrdil, že bolesť necíti a že mu to môže zachrániť život. Jej to však teraz život ničilo.

Andrea zamierila ku chladničke a vytiahla fľašu vína. Pozdvihla ju proti svetlu.

„Kedy ste ju otvorili?“

„Včera.“ Filipa si zrazu spomenula na príjemný večer, ktorý strávili s manželom na ich teraske. Pravda, k sexu nedošlo, i keď to očakávala. Nevšimla si však na ňom nič zvláštne, správal sa ako zvyčajne.

„Tak ju rozlejem,“ zobrala Iveta z odkvapkávača dva po-

háre. Filipa ich včera ihneď opláchla. Nikdy ich nedávala do umývačky, aby sa náhodou nerozbili. Náhle si uvedomila, že takýto večer sa možno nezopakuje. Včera bolo včera a dnes je dnes. Akoby ich od seba delila neprekonateľná priepasť. Včera bola ešte šťastne vydatá žena, ktorá s ľútosťou sledovala rozvádzajúce sa priateľky, ktorých manželia prechádzali krízou stredného veku a našli si mladšie partnerky. Jej muž bol pre ňu istota, skala, na ktorej stál celý ich svet. Teraz sa jej rúcal pred očami.

„Haló!“ zamávala jej pred tvárou Andrea. „Už konečne niečo povedz, prosím ťa...“

Filipa však stále mala pocit, akoby prežívala klinickú smrť a nevedela sa vrátiť do tela.

Priateľky si vymenili znepokojený pohľad.

„Napi sa,“ zdvihla pohár Iveta. „Pomôže ti to.“ Takmer povedala na zdravie, nakoniec však prípitok prehltila. Žiaden sa jej teraz nezdal vhodný.

Filipa poslúchla.

Iveta exla celý pohár a chytila Filipu za dlane.

„Museli sme to urobiť,“ spustila naliehavo. „Už sme sa nemohli pozerat' na to, ako ťa Róbert... podvádza. Prepáč, ale je to tak. A ešte sa k tomu aj chváli pred kamarátmi, ktorých prenasledujú žiarlivé manželky, že si to mali doma zariadiť tak ako on. Že jeho žena nepodozrieva, lebo ju nezanedbáva v žiadnej oblasti...“

V tom okamihu prišlo Filipe zle. V duchu videla Róberta, ako si ju škrtá zo zoznamu, ako jednu z mnohých otravných povinností. Na ktorom mieste bola? Na začiatku? Či na konci? Nastavila priateľke pohár, nech jej doleje a exla ho. A potom ešte jeden pohár. A ešte jeden.

Vždy vnímala sex ako akt lásky, ako potvrdenie spojenia

medzi nimi dvoma. Znovu si predstavila Róberta, ako vychádzajúc zo spálne zaškrtnie v diári kolónku manželský sex s a poberie sa za milenkou. S ňou to už nebola povinnosť, ale milovanie? Náhle ju naplo. Sotva dobehla do kúpeľne a ihneď vyvrátila do záchoda obsah celého žalúdka. A ako sa tam bezmocne skláňala nad misou a v hrdle ju pálili žalúdočné šťavy, duša akoby sa jej vrátila do tela a znovu ho začala cítiť. V tej chvíli ju bolesť a všelijaké iné emócie úplne zmohli. Na priateľky sa nedokázala ani pozrieť. Nie v tejto chvíli. Poslovia zlých správ nikdy nie sú obľúbení...

„Vypláchni si ústa,“ jemne jej položila ruku na rameno Andrea. Filipa však misu objímala, akoby to bolo posledné záchranné koleso, čo ju mohlo spasiť.

„Vstávaj, Pipa!“ skúšala to aj Iveta.

Oblapila misu ešte silnejšie.

„Chodte preč! Chcem byť sama!“ A vtedy sa konečne rozplakala.

„Chvalabohu,“ pohladila ju Andrea. „Už som sa zľakla, že si úplne zamrzla.“

„Čože?“ dvihla k nej hlavu Filipa.

„Akože...“ zneistela jej priateľka. „Že nedokážeš nič cítiť, teda, v tej chvíli...“

„Ja? Ja cítim až-až!“ vybuchla Filipa. Šťavy v žalúdku sa znovu rozvlnili a ona hodila do misy ďalšiu dávku. „Za to vy!“ Ukázala na ne, akoby jej zrazu došlo, kto je zodpovedný za tento stav.

V tom momente sa všetky telesné tekutiny rozhodli opustiť jej telo naraz. A tak soplila, grcala a slzila a všetko sa jej na tvári miešalo v súvislú masku. Kiežby z nej mohla zlúpať všetky nánosy!

V tej chvíli sa v nej všetky krivdy zosobnili v jej priateľ-

kách. Opito dvihla hlavu od misy a zastrčila si vlhké vlasy za ucho.

„Ako ste mi to mohli urobiť?!“ zvolala tak silno, až obe poskočili.

Andrea s povzdychom pozrela na Ivetu.

„Zničili ste môj život!“ zahнала sa Filipa rukou. Tak nahlas to znelo aj jej samej dosť teatrálné.

„My?“ pozdvihla obočie Iveta.

„Vý! Bolo mi tak dobre! Mala som skvelý život!“ bučala do misy Filipa, akoby sa sťažovala nejakému osudu na druhom konci, ktorý by to mohol zvrátiť. Ako deti sa hrávali hru na telefón, keď si do uší šuškali vetu, ktorá na konci znela úplne inak. Ak aj niekto na druhej strane počúva, je pravdepodobné, že tá jej prosba k nemu tiež príde úplne zdeformovaná. A tak sa obrátila k svojim priateľkám, ktoré identifikovala ako jedincov vinných za to, že teraz drepí nad misou a ide si do nej vyvrátiť obsah žalúdka, či skôr svojej duše. Vyprázdniť ju. Dokonale. Lebo to, čo tam bolo predtým, bolo jednoducho falošným obsahom, hnusnou jedovatou chemikáliou, ktorá jej nenápadne otrávil život. Čo s tým urobí? Nemôže predsa chodiť po svete s prázdnu dušou!

„Pipa,“ čupla si k nej Andrea. „Tak to vôbec nie je! My sme to urobili... lebo, lebo...“ bezmocne pozrela na Ivetu.

„Bola to naša povinnosť. Aj rodičia musia pri výchove detí urobiť občas nepríjemné veci, a presne tak aj najlepšie priateľky.“

„Naozaj robia TOTO priateľky?!“ odfrkla si Filipa.

„Máš pravdu, nerobia!“ zvolala Iveta, ktorá mala vo veciach vždy úplne jasno. „S tým rozdielom, že my nie sme obyčajné priateľky, my sme tvoje najlepšie priateľky! A tie to dokonca robiť musia! Prečo by inak boli najlepšie? Aby boli rovnako

povrchné ako tie druhé?“ Iveta pokrútila hlavou. „Ako sa máš?“ napodobnila afektovaný hlas. „Všetko v poriadku, zlatko? Vyzeráš úžasne! Si skvelá manželka, aj matka! Chcela by som mať tvoj krásny život!“ Iveta stíšila hlas. „Toto by si chcela? Plávať po povrchu? Byť jednou z tých, čo si zakrývajú oči, aby si zachovali svoj pohodlný život? Toto chceš?! Nebola si vždy taká! Kde je tá stará Filipa?“

Filipa sa nezmohla na slovo. Kde je? Hm, to keby vedela! Asi kdesi pod tými nánosmi, ktoré sa na nej rokmi nazbierali. Ale to je predsa normálne, všetci sa menia a vyvíjajú, nemôže byť rovnaká, ako keď mala 25 rokov!

„Aj ty si sa zmenila,“ pozrela na Ivetu.

„Áno, pribudli mi vrásky a musím si farbiť vlasy, ale svojim zásadám som sa nespreneverila. Stále žijem podľa svojich princípov!“

„Princípy!“ rozhodila ruky Filipa. „Máš síce svoje blbé princípy, ale si sama!“

„Sama? Len preto, že nemám chlapa?“

„Možno mi len závidíš! Môžeš si schovať svoje princípy! Podľa nich nechcem žiť ani náhodou! Prečo ma do toho nútiš?“

„Ja že ti závidím?“ Iveta bezmocne pozrela na Andreu, tá však len zašepkala:

„Ja som ti vravela, že to nemáme robiť...“

„Ja ťa tak maximálne ľutujem,“ pokrútila hlavou Iveta. „Akoby som ti mohla závidieť taký život? Máme ho iba jeden a nikdy by som ho nechcela prežiť v klamstve. NIKDY!“

Filipa sa rozplakala ešte viac. Hanbila sa, že svoju priateľku obvinila z takých nezmyselností. Ak skutočne existoval nezištný človek, tak Iveta bola jeho prototypom. Teraz príde jedným vrzom nielen o manžela, ale aj o priateľku.

„Vieš, možno som sama, ale žijem lepší život ako ktokoľvek naokolo z mojich známych, ktorí sa z rôznych dôvodov trápia v manželstve.“

„Ale ja som sa netrápila!“ zvolala Filipa. „Ja som bola šťastná!“

„Žila si v bubline, tá by však jedného dňa praskla a čím neskôr, tým horšie. Teraz si ešte mladá, spamätáš sa z toho.“

Priateľkám sa konečne podarilo Filipu zdvihnúť zo zeme. Už neplakala, len občas vzlykla.

„A poviem ti jednu vec: byť sama vôbec nie je také zlé, ako si myslia mnohé manželky, čo svojim chlapom tolerujú všetko.“

„Ja som sa nikdy nebála byť sama!“ vypláchla si Filipa ústa.

„Vyskúšala si to vôbec niekedy?“ Iveta jej podala papierovú utierku.

Filipa sa zamyslela. Vlastne, keď sa to tak vezme, naozaj nikdy nebola sama. Plynule prešla z jedného vzťahu do druhého a potom do tretieho, ktorý sa preklopil do manželstva.

„Nikdy som nemala problém tráviť čas aj sama!“ ohradila sa.

„To je o niečom inom ako sama žiť,“ nabrala Iveta vodu do rýchlovarnej kanvice. „Iba vtedy naozaj spoznáš svoje vnútro a túžby.“ O chvíľu stála pred Filipou šálka pariacej sa kávy.

„Moja najväčšia túžba bola mať fungujúcu rodinu. A tá sa mi splnila.“

„Naozaj?“ Iveta jej podala cukor.

Potom už nikto nič nepovedal. Kým dopili kávu, Filipa sa celkom upokojila a poslala priateľky preč, že naozaj potrebuje byť sama a načúvať svojmu vnútru – pri tejto poznámke si

neodpustila významný pohľad na Ivetu. Pokojne ho zniesla a iba dvihla palec na znamenie súhlasu:

„Ale naozaj skús popremýšľať, čo vlastne chceš.“

Odprevadila ich k dverám. Keď ju však na rozlúčku objali, bola ako stuhnutá bábka.

„Raz sa mi ešte poďakuješ,“ rozlúčila sa Iveta. „Viem, že to sakramentsky bolí, ale aj doktori musia najprv rezať, aby sa človek vyliečil.“

Andrea ju pohľadila po líci.

„Keby niečo, volaj, priateľ na telefóne,“ naznačila prstami telefónne slúchadlo.

Filipa prikývla a vytlačila ich za dvere. Sadla si v kuchyni k nedopitej káve a premýšľala o priateľkiných slovách. Ak mala pravdu, tak naozaj žila v nejakej bubline sebaklamu. Skutočne ju manžel podvádzal? A ona mu naivne všetko žrala? Jedna jej časť sa snažila to akceptovať, ale bolo to ťažké. A to z dvoch dôvodov. Po prvé – ako by bolo možné, že si nič nevšimla? To je naozaj taká hlúpa hus? A po druhé – znamenalo by to, že je koniec všetkému. Jedno horšie než druhé. Jej myseľ to jednoducho nedokázala spracovať a tvrdila jej, že to musí byť nejaký omyl, nemohla predsa prežiť toľké roky v klamstve! Všetko sa musí nejako vysvetliť. A práve vtedy jej pípla sms-ka od manžela:

Všetko v poriadku, šťastne sme pristáli, ozvem sa ti neskôr, milujem ťa.

Víkend bez rodiny sa Filipe celkom hodil. Dcéra odišla ešte v piatok ku priateľke a Róbert sa mal vrátiť z veľtrhu vrátiť až v nedeľu večer. Poskytlo jej to dostatok času na premýšľanie. Dostatok času byť sama. Skúšala si vedome precitovať ten stav, vždy sa však čímisi zamestnala. Či to už bola

oprava kopy šiat, ktorá poriadne narástla, alebo pretriedenie šatníka a jeho výmena z jarného za letný. Vysávala, utierala prach a popri tom si púšťala hudbu. A keď už naozaj nemala do čoho pichnúť, zapla si v obývačke telku. Byť v okamihu zaplnili hlasy. Prepínala hore-dolu, takmer všade išlo niečo o vzťahoch, všade niekto niekoho podvádzal. To naozaj neexistuje jeden normálny vzťah? Ako jej to povedala Iveta? Že sa spreneverila svojim princípom? Znamenalo to teda, že podvádzala aj ona? Samú seba? Keď nedokázala byť verná sama sebe, ako môže očakávať, že jej bude verný manžel? Hlavou jej vírili myšlienky a ona sa nedokázala sústrediť na program.

A zrazu jej došli Ivetine slová: byť sám neznamená to isté ako byť sám so sebou. Vypla telku aj rádio v kuchyni a posadila sa za stôl. Pohľad jej ihneď odbehol k linke. Mala by odložiť riady, už určite vyschli. Takmer vyskočila, no potom sa rukami pridržala stolu a radšej zavrela oči. Čo to vlastne znamená, byť sám so sebou?

„Ahoj,“ prihovorila sa sama sebe. „Kto si?“

Neodpovedala si, lebo nevedela. Snažila sa počúvať svoje vnútro, no to sa v kuse, ako škrečok v kolese, točilo a niečo jej ponúkalo. Ako mu má načúvať, keď ono samotné jej hádže polená pod nohy? Spomenula si na radu z nejakého časopisu o meditácii. Vraj treba nechať myšlienku okolo seba prebehnúť a nevšímať si ju. Je to však možné? Skúsila sa do seba ponoriť.

„Ahoj, kto si?“ skúsila to znovu. A hneď si aj odpovedala:

„Neviem.“

„Akože, nevieš? Poznaj sám seba a spoznáš celý svet!“ vyvorilo sa jej zrazu z hlavy. Sústreď sa, zanáďavala si. Kto teda je? Skúsila sa zamyslieť.